

Met grote ogen kijken ze elkaar aan. Tegelijkertijd pakken ze elkaars hand vast. De hand van Marieke is vochtig en warm, ze trilt een beetje, voelt Lotte. Beneden hoort ze een zware, lage stem die scheldt en tiert, het lijkt erop dat er een man binnen is gekomen. Ze voelt de lichte trilling van zware voetstappen op de houten vloer beneden en stelt zich voor hoe groot en zwaar de man moet zijn.

‘Zou het Jacob van Loenen zijn?’ vraagt Lotte.

‘Nee, het is iemand anders, dit is niet de stem van Van Loenen.’

Ja, denkt ze, Jacob van Loenen heeft ook niet zo’n zware voetstap.

Marieke buigt zich een beetje voorover. Ineens laat ze Lottes hand los en stormt ze de trap af, Lotte verbijsterd achterlatend.

Nu is ze alleen. Ze rilt in haar dunne T-shirt. Waarom is Marieke zo onverwacht naar beneden gestormd? Waarom laat ze haar zomaar hier alleen? Ze wil al naar de trap lopen, maar na een paar passen stopt ze. Ze hoort de barse stem van de man beneden, afgewisseld met de stem van Marieke. Wat zouden ze bespreken? De mannenstem klinkt boos en ook Marieke schreeuwt. Kon ze maar horen wat ze tegen elkaar zeiden. Weer voelt ze de lichte windvlaag, een zware bons en dan is het stil. Ze zet een voet op de trap om ook naar beneden te gaan, maar bedenkt zich. Waarschijnlijk weet de man beneden niet dat zij hier nog zit, misschien moet ze hem dat maar laten denken. Lotte bijt op haar lip. Ze moet eerst nadenken.

Voorzichtig doet ze een stap terug, de zolder op. Onder zich voelt ze weer de lichte trilling op de plankenvloer. Het lijkt erop dat de man beneden weer rondloopt. Als hij maar niet naar boven komt! Ze moet zich verstoppen voor hij haar vindt. Ze kruipt achter de stoel en kijkt rond. Haar oog valt op de kist die ze met Marieke wilde open maken. Ze krijgt buikpijn als ze aan haar denkt. Was ze maar niet weggegaan. Wat was er beneden gebeurd? Waar zou ze nu zijn? Zou ze terug komen? Er rollen wel duizend vragen door haar hoofd waar ze geen antwoord op heeft.

Hier, in haar eentje op de zolder, voelt het als die keer toen Marieke ziek was en zij verstoppertje speelde in de straat. Ze had een goede verstopplek gevonden in een grote bak met rommel die voor een huis stond. Tussen de brokken steen, houten planken en een oude radiator kon niemand haar vinden. Af en toe gluurde ze over de rand of de buut, de lantaarnpaal aan de overkant, veilig was. Na een tijdje, toen ze zeker wist dat Joyce, die moest zoeken, niet in de buurt was, was ze snel uit de bak geklommen, de straat over gestoken en had ‘Buut vrij!’ geroepen. Maar niemand had gereageerd, niemand was naar de buut gekomen. Wel tien minuten had ze gewacht, hopende dat andere kinderen ook uit hun schuilplaats tevoorschijn zouden komen, maar er was niemand meer. Toen was ze naar huis gegaan, waar mama op haar mopperde dat ze te laat was voor het eten.

Terwijl ze daaraan terugdenkt, voelt ze opnieuw een lichte tochtvlaag, gaat er weer een deur open? Misschien komt Marieke terug om haar te halen. Of zou hier toch ergens iets verstopt zijn en komt de eigenaar dat nu halen? Ze wacht een tijdje, maar er gebeurt niets, alleen de prikkelende geur van sigaretten bereikt haar neus. Ze moet zich inhouden om niet te kuchen. Wat zou er beneden aan de hand zijn? Ze aarzelt om naar de trap te kruipen, bang om gehoord te worden. Marieke is nergens bang voor, die zou allang naar het trapgat zijn gegaan. In gedachten ziet ze wat Marieke altijd gebaart als ze bang is: ‘Je moet niet bang zijn om over te steken, je hoeft alleen maar goed uit te kijken.’

11. Alleen op de zolder

Boven, alleen op de zolder, zit Lotte verstopt achter een oude stoel. Ze ruikt sigarettengeur en hoort stemmen beneden. Ze moet weten wat er aan de hand is, ze moet nu moedig zijn. Zo voorzichtig mogelijk sluipt ze naar het trapgat en gluurt over de rand. Het is niet Marieke die binnengekomen is, maar een lange, dunne man. Lotte hapt naar lucht, bijna wil ze gillen. Net op tijd slaat ze haar hand voor haar mond. Ze herkent de man meteen aan zijn manier van lopen, alsof hij veren onder zijn voeten heeft. De man, die twee uur geleden de weg vroeg naar Jacob van Loenen, is nu hier, vlak bij het atelier. Wat doet hij hier? Hoe komt hij hier? En de krant, met het artikel over Jacob van Loenen omcirkelt, lag opengevouwen op tafel. Er klopt iets niet, maar ze kan het allemaal niet bij elkaar brengen. Het lijkt alsof ze een puzzel van 1.000 stukjes moet maken, maar er geen voorbeeld van heeft. Ze trekt haar hoofd terug, ze moet nadenken en er achter proberen te komen wat hier aan de hand is en hoe ze weer naar Marieke kan komen.

Ze hoort de zware, donkere stem van de eerste man. De man die net binnen is gekomen, heeft een andere stem, jonger, lichter. Ze kan niet verstaan wat er gezegd wordt, maar de stemmen klinken opgewonden, snel. Ze zou willen weten waar ze het over hebben, hoorde ze maar niet zo slecht! Ze moet nog eens kijken, misschien kan ze door liplezen zien wat ze zeggen. Als ze zich weer over het trapgat buigt, ziet ze ook de andere man. Hij is inderdaad dik, oud ook, ze schat hem ouder dan papa. Hij heeft een rond gezicht, donker haar, een forse snor en een baard waar een beetje grijs doorheen zit. De dunne man geeft een mapje aan de ander. Het lijkt wel het mapje dat hij vanmiddag ook bij zich had. De dikke man pakt het van hem over en haalt er foto's uit, het zijn dezelfde die ze opgeraapt heeft toen hij ze liet vallen, de foto's van Jacob van Loenen. Er zijn er ook bij van de assistent en van zijn werkplaats. Lotte herkent het interieur en de houten panelen langs de wand. De dikke man grijnst, hij slaat zijn maat op diens schouder. Mama had verondersteld dat de man een bewonderaar van Jacob van Loenen was, maar Lotte gelooft daar niets van. Nog verder buigt ze zich over de rand van het trapgat, ze moet oppassen dat ze niet valt. Ze ziet de dikke man lachen, maar het is geen vriendelijke lach. Zijn ogen lachen niet mee en het geluid dat ze hoort, is rauw en schor. Het klinkt als: 'Gna, gna.'

Waar zou Marieke nu zijn? Weet ze dat de man die de weg vroeg, nu hier is? Kon Marieke maar meekijken en luisteren wat de mannen zeggen. Opeens voelt het alsof Marieke haar naam gebaart. Met haar duim en wijsvinger maakt ze de letter L die rondjes draait naast haar hoofd. Onbewust antwoordt ze. Met drie vingers draait ze langs haar eigen hoofd, het naamgebaar van Marieke. Ze hebben beiden bijna hetzelfde gebaar voor hun naam, Marieke en zij, als een tweeling. De draaiende beweging stellen hun krullen voor, de twee vingers vormen de L van Lotte, de drie vingers de M van Marieke.